

Morgenglans, var det, som om alle disse Trældomsaar sank i Jorden bag ham som en ond Drøm. Følelsen af Frihed stormede igennem ham som en vældig Rus. Ogsaa Snapsene i den tomme Mave begyndte at virke. I taktfast, gungrende Soldatermarsj skred han afsted uden at se sig tilbage.

Han svingede med sin Knippel, og da der endnu ingen Mennesker var paa Markerne, begyndte han at synge. Det var en lystig Visestump, som han huskede fra Felten:

»Fatter tier,
Mutter shri'er:
du har kysset mine Pi'er!
Singsalia! Singsalium!
Bum!«

Tre Timer senere sad han paa Grøftekanten en Milsvej fra Købstaden og havde taget sit Madklæde frem. Han var forresten slet ikke sulten, og ved Synet af Ane-Mettes omhyggeligt smurte Mellemmader tabte han nu rent Appetiten.

Henne paa Vejen kom et langt, magert Kvindemenneske med en Kludesæk paa Ryggen og en Stav i Haanden. Han kendte hende godt. Det var en gammel Halvtosse, der gik omkring i Herredet og tiggede. Da hun fik Øje paa hans Mellemmader, standsede hun foran ham, skuttede sig i sine Pjalter og bad om en Bid i Guds Navn.

Søren havde endnu aldrig nægtet en Fattig et Stykke Mad; men Ane-Mettes sidste Rundtenom'er var ham for dyrebar en Gave. Han lod Konen gaa med en To-skillling.